Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: t. e.

Cím: Pontok és ellenpontok

Forrás: Magyar Nemzet

(Hely) | 1971. 3. (Idő) | (Köt. v. füz.) | (Oldal)

Osztályozás

Tárgy 885.870

Hely

Idő 1971

Személy

Helyszám

244

Szerda, 1971. február 3.

Pontok és ellenpontok

Régóta tisztelettel nézem az autóbusz-végállomások szolgálati fülkéjében kiterített papírlapok fölé hajló menetirányítókat, akiknek fő munkaeszközük a ceruza és a vonalzó. Régóta tiszteletteljes kíváncsisággal kísérem a fülkében folyó műveletet, amelyre szemmel láthatólag nagyon figyel a menetirányító. A vonalhálós papír különböző pontjaira a megfelelő időközökben piros pontokat, vonalakat és más jeleket rajzol. Rendszerint van időm nézelődni, mert a busz, amelyre felszállnék, gyakran nincs még az indulás helyén, hátrább áll, néha két másik busz társaságában. A legutóbb beérkezett autóbusz vezetője gyorsan kiszállt és eltűnt a pihenőhelyiségben.

Eközben a fülkében újabb események történnek. A menetirányító vonalzóval két pontot összeköt. E műveletek mindig csodálattal töltenek el. Az ember rendteremtő készsége megható, mert a rend mindannyiunkért van, biztonságunkat szolgálja. A parányi irodában a rendet készítik, e pontok, piros, kék és zöld ceruzák és a vonalzó azért kellenek, hogy a közlekedés rendben menjen, meghatározott időközökben mindig felvegyék a buszok az utasokat. Hogy a kevésből jól gazdálkodjunk. Mert autóbuszból soha sincs elég.

Mondom, van időm nézelődni, gondolkodni, mert beállt a busz, a vezető is beült a volán mögé, felszálltak az utasok, és megint várunk. Többen nyugtalanul körülnéznek, kire várunk, hiszen a busz már teljesen megtelt. Vajon a fülke üvegablaka mögött nem találták meg a pontot, vagy „ellenpontot", gondolom, addig úgysem megyünk. Persze, néha én is gyanakodni kezdek, hogy a fentemlített tiszteletre méltó elmélet mögött mintha kissé döcögne a gyakorlat. Kétségtelenül elveszítjük tiszteletünket a piros és kék jelzések, vonalkák iránt, ha gyakran elkésünk valahonnan, mert a busz nem indul elég hamar, vagy amikor hosszas várakozás után, a felvillanó sárga jelzésre robbanásszerűen becsapódnak az ajtók az éppen megérkező buszról átszállni akaró utasok orra előtt. Most aztán ők várhatnak. Pedig az induló busz néha majdnem üres. De ha egyszer rendnek kell lennie!

Akad ellenpélda is. A napokban az utasokból élénk helyeslést váltott ki, hogy a 70-es trolibusz végállomásán szolgálatot teljesítő, középkorú menetirányítónő, látva a várakozó tömeget, az éppen beérkező trolibuszt nem engedte félreállni, intésére a troli az indulóhelyre kanyarodott és pillanatokon belül elindult.

A fővárosi közlekedés gondjain már sokan töprengtek, az ügy megjárta az összes lehetséges fórumot. A közlekedési vállalatok erőfeszítéseit csak elismerés illeti, új buszokat kérnek, követelnek, átcsoportosítanak, keresik a területükön egyáltalán még fellelhető tartalékokat, hogy kevesebb bosszúsággal járjon a közlekedés. Úgy tűnik, akad még tartalék: az indító fülkékben.

t. e.